

עבר ועתיד

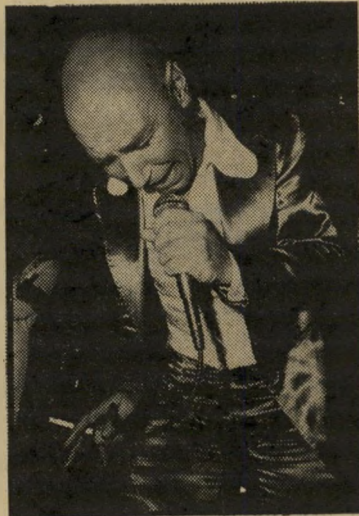
ניצחון באירוויזיון

(המשך מעמוד 45)

כהולים שנשפכו כמים. הכל שות ומצבי הרוח עלה.
תזמורת מקומית עם שתי זמרות בלתי ידועות התעקשו לשיר את הללויה בין ריקוד סוער אחד למשנהו, והקהל קיבל את החיקוי ברוח טובה.
נדמה היה כי יתר המשלחות, אלה שלא זכו בפרס, תשאנה מדוכאות בחדריהן ב־ בית המלון, עד למחרת — הטיסה מן הארץ אולם כמעט כולן השתתפו במסיבה. הזמרת הספרדית הצהירה, כי היא עייפה מדי כדי לשיר שוב, וכי התזמורת של הילטון לא עשתה עימה חזרות. אך ארבעת הילדים עלו לבמה ושרו את השיר, שלולא ספרד היה זוכה במקום הראשון.
הלהקה הגרמנית שלחה לבמה נציג, הזמר הקירח, שהתברר כי יש לו קול עמוק ומלטף, וכי הוא יודע לשיר לא רק את ג'ינג'יס חאן. משך שעה ארוכה הוא שר, החוגגים רקדו ואחר־כך נשא אותו חקלה על כתפיים.
נערת מקהלה דנית שנעלה נקרעה תוך כדי ריקוד סוער עם מלצר של הילטון. קשרה את הנעל בסיכת־ביטחון והמשיכה לשמות.
חזמרת הנורווגית רקדה עד לאפיסת

נערת המקהלה תקלה בנעל

יוזף ברינר הגרמני תקלה בחצלה

כוחות, ונאלצה לשבת בסנינה על הרצפה כדי לנוח קצת.
בשעה ארבע לפנות בוקר הסתיימה ה־ מסיבה באולם האירועים של המלון, אך נמשכה בקומה ה־21, בחדרה של גלי עטרי, עוד שעה ארוכה. בשעה שמונת אכלו הכל ארוחת בוקר. גלי עטרי החלה להתכונן למסע הארוך שלה לאירופה, מסע שהחל כמעט לאחר ארוחת בוקר זו.
בבניין הטלוויזיה החלו לדאוג לאירוויזיון דיון הבא. הסטנדרטים, שנבקעו באותו הערב בבנייני האומה מחייבים עבודה מאומצת לקראת השנה הבאה.

עבדים היינו במצריים

לדברי ההסבר של החזרין המצרי, בעודו מנסח בגין מק שיב בדריכות מסתכל בעתיקות

מצריים. בגין, שהאמין עד כה בתמימות כי אכן הישראלים הם שבנו את הפירמידות, שוכנע רק לאחרונה, ובקושי, שאין הדבר כך ואף התלוצץ על עניין זה בביקורו בפירמידות.

כולן בשמלות־ערב מהודרות, קבוצות של ישראלים, קצת נבוכים, בהדרגה נשכר הקרח.

אנחנו, הישראלים המעטים שהספיקו לרכוש ידידים במצריים, השתדלנו לערוך היכרות בין בני שני העמים. הפגשתי את שימעון אבידן עם אניס מנצור, עורך אוקטובר. אבידן, מפקד גיבעתי בתש"ח, עורר כמובן סקרנות רבה. זה האיש שהת־ מודד עם גמאל עבד־אל־נאצר.

פה ושם התפתחו שיחות בין העורכים, הוחלפו הערכות ורשמים. לפתע — שקט. הנשיא, ראש־הממשלה ונשותיהם הגיעו למקום. הסתדרו בצד בשורה של מקבלי־ פנים. המוזמנים הוזמנו לעבור על פניהם ולהתוודע אליהם. הם ניגשו בערבוביה — ישראלים ומצרים, כשבגין מציג את הישר־ ראלים לפני אל־סאדאת, והנשיא המצרי מציג את המצרים לפני בגין.

(סיפרו לי כי ראו אותי בארץ בטלוויזיה, כשבגין הציג אותי לפני אל־סאדאת. סקרי רנים שאלו אותי: מה הוא אמר? מה אמרים בהודמנות כזאת? התשובה היא פשוטה: בגין אמר לאל־סאדאת: "זהו אורי אבנרי, עיתונאי ישראלי בולט וגם חבר־כנסת." אל־סאדאת אמר שהוא מכיר אותי, ולחץ את ידי. הבעתי לו את הערכת הציבור הישראלי ככלל ומחנת־ השלום הישראלי בפרט על מעשיו. החי־ לפנו כמה מילים, ואז פניתי לעבר גי'האן אל־סאדאת. "אה, אתה כאן, ידידנו הטוב," אמרה באדיבות, והחלפנו כמה רשמים על מה שאירע מאז נפגשו לאחרונה).

פגישה

ליד פלוג'ה

אחר מבין בא העיקר: האורחים עברו לחלק אחר של הדשא, ושם ישבו מסביב לשולחנות געולים גדולים, עמוסים בצלחות, בכוסות ובסכו"ם, שנשי או את סמלי הרפובליקה. על כל הזמנה היה רשום מיספר השולחן, והמארגנים דאגו לחשיב יחד ישראלים ומצרים ליד כל שולחן — אבא אבן ואשתו עם עבד־

שזום, שאין פוח בעולם המסוגל לעצרה.

השתלבות

על הדשא

אנוואר אל־סאדאת הוא אדם מיו־ חד־במינו מבחינות רבות. מילכד כל שאר הדברים, הוא גם במאי גאון. גדול הבמאים ההוליוודיים כי ימינו לא יכול היה לביים את ה־ מסיבה החגיגית בכישרון עילאי יותר, ורק כאמצעים חזותיים ניתן לתאר את אשר אירע.

לילה. לפני שער הארמון עמד מישמר כבוד צבאי, ומשני עבריו — פרשים שנשא דיגלונים. השער המרהיב התנשא בלובן מבהיק. מעליה, על רקע השמיים — מראה מרומם־לב: דגל כחול־לבן גדול התנופף לצד הדגל האדום־שחור־לבן.

האורחים הישראלים התמימים — הפ־ מליה של ראש־הממשלה, מוזמני ועורכי־ העיתונים — ירדו מן האוטובוס ליד השער, מוכנים להיכנס. מפקד־המישמר חיך בי עליונות. כדאי לחזור לאוטובוסים. המרחק מן השער לארמון — ארבעה קילומטרים. האוטובוס נסע ונסע, בין חורשות וגינות. ארמון קובה בהליופוליס תופס את השטח של שכונה שלמה. לפחות כמו סביון. כעבור קילומטרים, שער נהדר נוסף. מעבר לשער — מראה מרהיב עוד יותר. ממול — הארמון המפואר עצמו, מואר באור בהיר על רקע השמיים הכחולים, כמו טירת־חלומות. לפניו — מידשאה אדירה.

על הדשא התכנסו אנשי הצמרת של שתי המדינות — שרי־ממשלה מצריים (התמהים, בשאלות דיסקרטיות, מדוע לא הביא עימו בגין אף שר אחד מישראל), פקידים בכירים משתי המדינות, עורכי־ עיתונים ישראלים וערביים, מקורבי שני המנהיגים.

תחילה עמדו קבוצות־קבוצות. קבוצות של מצרים־גברים, כולם בחליפות אלגני־ טיות כהות. קבוצות של נשים מצריות,

